

Index: MDE 13/5892/2017

به: نمایندگان دائم کشورهای عضو شورای حقوق بشر

عالیجناب،

ما، امضاء کنندگان این نامه که گروهی فرا منطقه ای متشکل از سازمان های جامعه مدنی حقوق بشری هستیم، از حکومت شما خواستار حمایت از قطعنامه تمدید ماموریت گزارشگر ویژه در مورد وضعیت حقوق بشر در جمهوری اسلامی ایران در نشست سی و چهارم شورای حقوق بشر سازمان ملل متحد هستیم. از زمان تصویب حکم انتصاب گزارشگر ویژه برای ایران، این حکم ابزاری حیاتی برای ارتقاء حقوق بشر در ایران بوده است. این حکم در روشن کردن وخامت وضعیت حقوق بشر در کشور و تشویق به گفتگوی داخلی در خصوص برخی قوانین و شیوه هایی که قوانین و موازین بین المللی حقوق بشر را نقض می کنند بسیار موثر بوده است. تنها از طریق توجه مداوم از سوی جامعه بین المللی این دستاوردهای اولیه می توانند به چنان اصلاحات قابل اندازه گیری در قوانین و روشهای قابل اندازه گیری تبدیل شوند که قادر به بهبود موثر وضعیت حقوق بشری شوند که ملت ایران با آن روبرو هستند.

به رغم گشایش روابط دیپلماتیک و تجاری بین المللی از زمان اجرای توافق بین المللی برنامه جامع اقدام مشترک (برجام) در خصوص برنامه هسته ای ایران، امیدها نسبت به اینکه بهبود وضعیت حقوق بشر نیز در پی این توافق حاصل شود هنوز محقق نشده است. نگرانی های اصلی که توسط نهادهای معاهده، رویه های ویژه و دبیرکل سازمان ملل متحد مشخص شده اند هنوز مورد بررسی قرار نگرفته اند. ایران با رویه های ویژه سازمان ملل متحد همکاری نکرده است و علیرغم صدور یک دعوتنامه دایمی به همه گزارشگران ویژه در سال 2002، از سال 2005 تا کنون برای دیدار از کشور هیچ ویزایی صادر نکرده است. بر این اساس، ضروری است که شورای حقوق بشر نسبت به وضعیت حقوق بشر در ایران به عنوان یک نگرانی با الویت بالا برخورد کند. علاوه بر این، چون انتخابات پارلمانی ایران اخیراً برگزار شده، و در ماه مه 2017 انتخابات ریاست جمهوری کشور برگزار خواهد شد، اینک زمان بسیار مهمی برای جامعه بین المللی است که نگرانی های خود را به دولت ایران تاکید کند.

ایران بالاترین آمار سرانه اعدام در جهان را برای چندمین سال حفظ کرده است و به نقل از گزارشگر ویژه، حداقل 530 نفر را در سال 2016 اعدام کرده است. تنها در ژانویه 2017، مقامات ایران دست کم 72 نفر را اعدام کردند. اکثر این اعدام ها پس از محاکمه های ناعادلانه و به اتهامات جرایم مرتبط با مواد مخدر صورت گرفته که فاقد شرایط "جدی ترین جرایمی" که طبق قوانین بین المللی مجازات اعدام تنها به این گونه جرایم محدود شده است، بوده اند. برخی دیگر برای جرایم مبهمی مانند "محاربه" اعدام شدند. طبق قوانین ایران، اقداماتی که اساساً نمی بایست جرم محسوب شوند، مانند زنا، ارتباط جنسی مرضی طرفین همجنسگرایان و "توهین به پیامبر" ("سب النبی") همچنان مستحق مجازات اعدام شناخته شده اند. در سال 2016، گزارشهایی نسبت به صدور حکم اعدام برای حداقل دو نفر به اتهام "سب النبی" منتشر شده است. ایران همچنان افرادی که در زمان ارتکاب جرم زیر 18 سال داشته اند را اعدام میکند. طی دو سال گذشته، مقامات حداقل نه مجرم نوجوان، از جمله حداقل دو نفر را در ژانویه 2017، اعدام کرده اند.

شکنجه و سایر بدرفتاری ها با بازداشت شدگان، به ویژه در مرحله بازجویی، همچنان رایج است. مقامات به صورت سیستماتیک به تحقیق در مورد ادعاهای شکنجه و سایر بدرفتاری ها اقدام نمی کنند و قضات همچنان به استفاده از "اعترافات" به دست آمده تحت شکنجه برای محکوم کردن متهمان ادامه می دهند. مقامات غالباً مانع دسترسی زندانیان سیاسی به مراقبت های پزشکی کافی می شوند و این در بسیاری از موارد به عنوان یک ابزار عمدی مجازات علیه زندانیان استفاده میشود. مقامات قضایی همچنین به صدور و اجرای احکام شلاق، کور کردن، و قطع عضو ادامه می دهند.

مقامات ایران به شدت آزادی های بیان، تشکل و تجمع مسالمت آمیز را محدود می کنند. این محدودیت ها شامل سانسور گسترده مطبوعات و اینترنت، جرم انگاری بسیاری از اشکال بیان، اعمال محدودیت های خودسرانه بر جامعه مدنی و آزار و اذیت برخی اقلیتهای مذهبی برای انجام فعالیتهای مربوط به عبادت آنها می باشد. مقامات مرتباً از بازداشت های خودسرانه برای خفه کردن و

مجازات مخالفان استفاده می کنند. کسانی که مورد هدف قرار گرفته اند شامل روزنامه نگاران، وکلا، فعالان سیاسی، فعالان دانشجویی، فعالان اتحادیه های کارگری، هنرمندان، وبلاگ نویسان و مدافعان حقوق بشر از جمله مدافعان حقوق زنان و فعالان حقوق دگرباشان جنسی که تنها حقوق حفاظت شده خود تحت قوانین بین المللی را اجرا کرده اند می باشند. در سال گذشته، تحت پوشش جرایم علیه امنیت ملی، دادگاه احکام زندانی که به طور فزاینده ای سنگین تر شده اند را بر این افراد برای فعالیتهای مسالمت آمیز مانند انتقاد از کارنامه حقوق بشر ایران در رسانه های اجتماعی، ارتباط با مکانیسم های بین المللی حقوق بشر، یا سازماندهی امضای طومار تحمیل کرده است.

کنشگران اقلیت های قومی از جمله عرب ها، بلوچ ها، کردها و ترکهای آذربایجان، و اعضای اقلیت های مذهبی مانند بهائیان، مسیحیان پروتستان شامل نوکیشان مسیحی، مسلمانان اهل سنت، مسلمانان صوفی و پیروان آیین یارسان نیز با الگوهای مشابهی از بدرفتاری و محدودیت حقوق خود مواجه هستند. آنها همچنان با تبعیض تثبیت شده ای که شامل محدودیت در دسترسی آنان به آموزش، اشتغال، مسکن مناسب، مناصب سیاسی، و اجرای دیگر حقوق فرهنگی، مدنی و سیاسی آنهاست مواجه می باشند.

تبعیض سیستماتیک و خشونت علیه زنان و دختران در قانون و در عمل شایسته نگرانی جدی است. برای مثال، زنان از حقوق برابر با مردان در ازدواج، طلاق، حضانت، ارث، تماشای چندین نوع رقابت ورزشی در استادیوم ها، و محافظت از آسیب جنایی محرومند. زنان متاهل نمیتوانند بدون کسب اجازه از شوهر خود گذرنامه بگیرند. علاوه بر این، یک مرد می تواند از دستیابی همسر خود به حرفه ای که وی آن را خلاف ارزشهای خانوادگی یا نسبت به آبروی خود یا همسرش مضر بداند جلوگیری کند. سن قانونی ازدواج برای دختران 13 سال است و پدران می توانند برای ازدواج دخترانشان حتی در سنین پایین تر نیز تقاضای مجوز کنند.

مقامات همواره از اتخاذ قوانینی که خشونت های جنسی و سایر خشونت های مبتنی بر جنسیت، از جمله ازدواج زود هنگام و اجباری، تجاوز زناشویی و خشونت خانگی را جرم انگاری کند ممانعت کرده اند. قوانین حجاب اجباری ماموران پلیس و سایر نیروهای امنیتی را نسبت به هدف قرار دادن زنان برای آزار، خشونت و حبس و همچنین ممانعت از برخورداری زنان از حقوق اقتصادی و اجتماعی شان شامل حقوق تحصیل، اشتغال و دسترسی به ورزش توانمند می سازد.

از سال 2014 تا کنون، مجلس ایران هشت لایحه را مورد بررسی قرار داده و پنج لایحه را تصویب کرده که حقوق زنان را از طریق محدود کردن دسترسی آنها به خدمات بهداشتی و تنظیم خانواده و اشتغال حتی بیش از پیش محدود کرده است.

در شش سال گذشته، اقدامات گزارشگر ویژه باعث شده تا شهروندان از داخل کشور خواستار اصلاحات، به ویژه در مورد احکام مجازات اعدام برای جرائم مربوط به مواد مخدر شوند. گزارشگر ویژه همچنین حمایت حیاتی برای فعالیتهای و حمایت از مدافعان حقوق بشر در ایران ارائه کرده و در تعدادی از موارد، باعث بهبود در رفتار با برخی بازداشت شدگان شده است.

تجدید حکم گزارشگر ویژه نشانه ای قوی به مقامات ایرانی ارسال می کند که نقض حقوق بشر و عدم پاسخگویی همچنان باعث نگرانی هم در سطح جهانی و هم برای شورا است و این که جامعه بین المللی انتظار بهبودی معنی دار و ملموس در این زمینه را دارد.

با احترام،

رویای برومند، مدیر اجرایی
بنیاد عبدالرحمن فروهر

رابین فیلیپس، مدیر اجرایی
طرفداران حقوق بشر

حسن نایب هاشم، نماینده به شورای حقوق بشر
همه حقوق بشر برای همه در ایران

فیلیپ لوتر، مدیر تحقیق و حمایت خاورمیانه و شمال آفریقا
سازمان عفو بین الملل

کامران اشتیری، مدیر اجرایی

عرصه سوم

منصور برجی
ماده 18

توماس هیوز، مدیر اجرایی
ماده 19

شاهین هلالی خیای، مدیر
انجمن حقوق بشر مردم آذربایجان در ایران

تیمور الیاسی، نماینده به سازمان ملل متحد
جمعیت حقوق بشر کردستان در ایران-ژنو (KMMK-G)

منصور بی باک، مدیر
گروه حقوق بشر بلوچستان

سیمین فهندژ، نماینده در سازمان ملل متحد
جامعه جهانی بهانی

جرمی اسمیت، مدیر دفتر ژنو
انستیتو مطالعات حقوق بشر قاهره (CIHRS)

هادی قائمی، مدیر اجرایی
مرکز حقوق بشر در ایران (کمپین بین المللی حقوق بشر در ایران سابق)

دکتر شیرین عبادی، بنیانگذار و رییس
مرکز حامیان حقوق بشر

ورونکا بیتس، مدیر
شبکه بین المللی حقوق کودک (CRIN)

رناته بلوئم، نماینده اصلی به سازمان ملل متحد در ژنو
CIVICUS

کورتنی رادچ، مدیر بخش حمایت
کمپته حمایت از روزنامه نگاران

جوآنا کووینتل، مدیر اجرایی
Conectas Direitos Humanos

کلمنتاین د مونتجوی، مسئول بخش تحقیق و حمایت
پروژه مدافعان حقوق بشر در شرق و شمال آفریقا

رافائل چنویل-هازن، مدیر اجرایی
همه با هم علیه مجازات اعدام (ECPM)

ابراهیم العربی، مدیر اجرایی
سازمان حقوق بشر اهوازی اروپا

آن هئا، مدير سياست و حمايت
آزادي از شكنجه

خالد ابراهيم، مدير
مرکز حقوق بشر خليج (GCHR)

کيوان رفيعی، مدير
مجموعه فعالان حقوق بشر در ايران

سارا لی ويتسون، مدير بخش خاورميانه و شمال آفريقا
ديده بان حقوق بشر

مانی مستوفی، مدير
تأثير بر ايران

آندره دو پلسيس، رييس بخش برنامه و حمايت سازمان ملل متحد
انجمن بين المللی ايلگا

تایسوک کوماتسو، هماهنگ کننده سازمان ملل متحد در بخش حمايت و معاون دبیر کل
جنبش بين المللی عليه همه اشکال تبعيض و نژادپرستی

فيل لينچ، مدير
خدمات بين المللی برای حقوق بشر

ساقی قهرمان، رييس
سازمان دگرباشان جنسی ايران

محمود امیری مقدم، مدير اجرائی
سازمان حقوق بشر ايران

باب تستو، مدير اجرائی
مرکز اسناد حقوق بشر ايران

شادی صدر، مدير
عدالت برای ايران

ربین رحمانی، مدير در اروپا
شبكة حقوق بشر كردستان

مارک لتیمر، مدير اجرائی
گروه بين المللی حقوق اقلیت

جسیکا استرن، مدير اجرائی
اقدام آشکار بين المللی

مهرانگیز کار، رييس هیات مدیره
بنیاد سیامک پورزند

محمود عنایت، مدير
رسانه کوچک

فیروزه محمودی، مدیر اجرایی
اتحاد برای ایران

الیزابت زیتزین، رییس
انتلاف جهانی علیه مجازات اعدام

شادی امین، مسئول
شش رنگ: شبکه لزبین ها و ترنس‌جندرهای ایرانی